

Een muzikaal monument voor Olaf

Goeie nieuwe liedjes had de band Dix al, maar met de teksten wilde het nog niet vlotten. Twee jaar na de dood van zijn broer stroomde zanger/tekstschrijver Erik van Oijen echter leeg. Met het schrijven begon het rouwproces.

Door John Schoorl Foto's Marcel van den Bergh

Het begon met een liedje, gezongen door een onbekende stem. Laat er de blinddoektest op los en er vallen alleen grote namen. Je kunt niet anders dan zoeken tussen Amerikaanse zangers met een rauw randje, mannen met countrysoul, die gewend zijn hun gele tanden te zetten in afgeklouven botten, ergens in de ommelanden van Nashville.

Het was een fakkeltocht, op muziek gezet. De onbekende stem moest het zingen, en hij deed het acht liedjes lang, soms begeleid door een steelguitar. Het waren geen liedjes van tralala en boterbloemen. Er was iemand weg, uit zijn leven, die er voor altijd hoorde te zijn – *my friend and brother*.

En nu zit er een 42-jarige man met krullen op een barkruk in een hok van een voormalige stierenmester, midden in het Land van Maas en Waal. Hij presenteert een koektrommel met speculaasjes, voor bij de koffie. Aan de muur hangt een gelig beddensprei en een straalkachel probeert het stenkoude hok te verwarmen. Door een klein raam is het molentje in de tuin van de burens te zien.

Hij heet Erik van Oijen, rijdt in een gezinsauto en is beleidsambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND). Ja, hij heeft dus met zijn band Dix een cd opgenomen: *Sayonara*, wat vaarwel in het Japans betekent. Geheel in eigen beheer. Hij gaf nooit eerder een cd uit, ook al speelt hij al meer dertig jaar gitaar, en waren er de nodige bandjes.

Hij zag er nooit het nut van in – en nu zag hij er wel het nut van in. Hij doet zijn gitaarkoffer open en daar in het hok in Alforst, vlak bij Appeltern, transformeert de bedachtzame man zichzelf begeleidend naar de onbekende grote stem, drie minuten lang.

*My friend and brother
Where are you now
We haven't seen you such a long time*

Zijn broer Olaf, die kon nog veel beter zingen, maar die deed er niks mee. Op de lagere school kreeg Olaf de hoofdrol in de musical en voor Erik was zelfs geen ruimte in het achtergrondkoor. Olaf had gewoon niet zo veel met muziek, behalve dan om op te hossen tijdens het carnaval, als prins Olaf 'd Urste, op muziek van boerenkapel De Kwaekers.

Op zijn begrafenis, drie jaar geleden, klonk in de kerk de après-ski-hit van Die Klosteraler: *Frei wie ein vogel in wind – holladijedi holladijedi*.

Op zondag 16 december 2007 viel Olaf van Oijen (37) dood neer tijdens de wedstrijd DVE/Trajanus uit Nijmegen en het Arnhemse De Paasberg in de vijfde klasse F Regio Oost. Het was in het begin van de tweede helft en omstanders dachten dat hij als scheidsrechter een gele kaart wilde trekken.

Erik zat thuis in Nijmegen, achter de computer, toen zijn moeder belde. Olaf ligt in het Radboud-ziekenhuis, bij hem in de buurt, of hij er even naar toe wil gaan. Wat er aan de hand was, was niet bekend. Daar

Bij het schrijven van de liedteksten ontdekte Erik van Oijen hoeveel hij van zijn overleden jongere broer hield. Alles ging eruit, en dat allemaal voor Olaf.

lag zijn broer, in een zaal bij de Eerste Hulp, aan een machine die zijn hart masseerde. Dat was feitelijk flauwekul, Olaf was al dood. Zijn jonge broer was dood. Uit het niets – *boem!* Hij mankeerde niks, stond volop in het leven. Man met een gezin, een vrouw en drie dochtertjes, wonend in een vrijstaand huis in het dorp, geliefde medewerker van de Rabobank in Druten, heel actief in de lokale verenigingen. De dag ervoor had hij de kerstboom nog gezet. Een makkelijk menneke, zomaar omgevallen, op een voetbalveld, vlak bij de snelweg A73 van Venlo naar Nijmegen. Domme pech, zou de conclusie van de cardioloog later zijn:

Olaf kon nog veel beter zingen, maar deed er niks mee

Hij heeft niet eens overwogen om toen te zingen, in die volle kerk. Hij wilde zichzelf niet laten zien, en zeker niet in tranen. Hij is nou eenmaal geen man die met zijn emoties te koop loopt. Perplex was hij, en veel van die periode kan hij zich ook niet meer herinneren. Eind 2009 werd hij ziek en zat hij thuis. Het was gek, maar hij had al

een fatale prop in zijn kransslagader. Erik zet zijn auto voor de Sint Donatuskerk, met aan de rechterkant de begraafplaats en het graf van zijn broer. Er brandt een kaarsje, hangen kindertekeningen, liggen knuffels en er staat een bankje, speciaal om bij dit graf te gaan zitten.

Mensen uit de hele Land van Maas en Waal waren op 21 december naar de kerk gekomen. In dorps huis De Uithof waren grote televisieschermen opgehangen voor mensen die niet meer in de kerk konden.

*My friend and brother
Lost on the way*

Maar op die dag in november keek hij naar een computerscherm en stroomde leeg. Hij dacht aan waar Olaf toch zou kunnen zijn, en waar hij was in zijn herinnering. Hij dacht aan zijn dappere schoonzus Rianne die hij op een dag in de auto zag wegrijden, met de drie meisjes achterin. Dat hij het zou willen uitschreeuwen, zou willen huilen als zijn moeder.

een tijd het idee dat het met deze band wat zou worden. Er was een sound die hem beviel, dat rustige. De bassist was een grote fan van atmosferische Amerikaanse countrymuziek, zoals van Calexico en Richmond Fontaine, en die bewondering was overgeslagen.

Er waren al goeie nieuwe liedjes gemaakt, met Dix, maar nog zonder tekst. Maanden had Erik het uitgesteld, dat schrijven. Hij voelde een enorme weerstand. Ergens in zijn achterhoofd wist hij wel waarom, en zo'n geweldige schrijver is hij nou ook weer niet. Al die jaren had hij maar wat raak geschreven, onzinteksten waren het, lulkoek.

In Deest, in een boerderij die een studio moet worden, was er een opnamespulletje neergezet. In amper één dag stond het er op, de nummers van *Sayonara*. Ze hadden overigens verrekte haast, want twee leden van Dix hadden 's avonds een optreden met Yeehaa, een country-and-westernband. Zijn stem was opeens echt zijn stem. Jarenlang had hij maar wat ge-

*You back your car out on the road
Driving home your pretty girls,
they're having fun
Bag of toys on the empty seat*

daan, en vooral in verkeerde toonhoogte gezongen, geforceerd, in gitaarrock- of skabandjes. En hij was dan wel zanger, maar moest telkens zijn verlegenheid overwinnen om echt te zingen; dat had hij altijd gehad, dat dubbele. Achteraf mag hij wel zeggen dat hij een magisch moment had. Er zat niks tussen, zo was het. Er was de muziek, zijn stem, de teksten. Alles ging eruit – en dat allemaal voor Olaf.

Wonderlijk toch, want geen van de muzikanten kenden hem, of ja de bassist een beetje. Erik loopt van de kerk, verder het dorp rond. Opeens gaat hij aan de kant voor een losgebarsten stier, en probeert hem nog te vangen, met bijpassende geluiden. Hij blijft toch de zoon van een stierenmester.

*I wanna cry like my mother
We gotta weep for you now
I gotta cry for my brother*

In de keuken had zijn moeder het

het gezin van Olaf. In de tuin staat een barbecue en een trampoline. Rianne heeft Erik inmiddels een kaart gestuurd, over de cd, zegt ze. Om hem te bedanken en om te vertellen hoe geroerd ze was. Ze zegt dat ze het moeilijk vond om het hem gewoon op de man af te vertellen.

Ze draaide *Sayonara* de eerste keer

De band Dix in de oefenruimte. Rechts, met gitaar, Erik.

op weg naar haar werk. Dat had ze beter niet kunnen doen, ze kon 'm niet meer uitzetten, en eigenlijk op haar werk daarna niet normaal meer functioneren.

Het waren twee verschillende jongens, Olaf en Erik. Olaf was de geboren spreekstalmeester, die gewend was een volle voetbalkantine toe te spreken, Erik noemt ze de introverte.

Maar als hij zingt, is hij een andere jongen, weet Rianne. Zoals hij in het in die teksten zegt, kan hij het niet in het echt zeggen. Met die stem, met dat doorleefde geluid in die liedjes, wordt zijn hele verhaal verteld. Olaf zou trots zijn dat hij op zo'n manier in leven wordt gehouden.

Erik is weer terug bij het hok, waar ook de instrumenten van de rest van de band liggen. Op de avond van de Tweede Kerstdag heeft Dix een optreden in het Bondsgebouw in Druten, op het Akoestisch Festival Polderkolder.

Daar ziet hij heel erg tegenop, want hij kan toch moeilijk persoonlijk

plaatje geworden, een monument zelfs. Dix, *Sayonara*. Te bestellen via www.dixmusic.nl. Op 26 december treedt Dix op in het Bondsgebouw aan de Kattenburg in Druten.

Maar misschien gaat hij het gewoon doen. Kan hem het schelen, voor die ene keer. Want het klinkt misschien idel, het is best een mooi

plaatje geworden, een monument zelfs. Dix, *Sayonara*. Te bestellen via www.dixmusic.nl. Op 26 december treedt Dix op in het Bondsgebouw aan de Kattenburg in Druten.

Erik (rechts) en zijn broer Olaf in 1971.

plaatje geworden, een monument zelfs. Dix, *Sayonara*. Te bestellen via www.dixmusic.nl. Op 26 december treedt Dix op in het Bondsgebouw aan de Kattenburg in Druten.